

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego zagwarantowanych mu przez Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

— skarżący twierdzi w tym względzie, że nałożenie na niego ograniczeń naruszyło jego prawo do rzetelnego procesu sądowego, do domniemania niewinności, prawo do obrony, a także do ochrony własności prywatnej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 71, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. 2020, L 71, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2020 r. – Pszonka / Rada

(Sprawa T-269/20)

(2020/C 222/36)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Wiktor Pawłowycz Pszonka (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: adwokat M. Mleziva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2020/373 z dnia 5 marca 2020 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/370 z dnia 5 marca 2020 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽²⁾ w zakresie, w jakim akty te dotycząca skarżącego;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej jej własnymi kosztami postępowania, a także kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji

— skarżący uzasadnia swoją skargę między innymi tym, że przy przyjmowaniu zaskarżonej decyzji Rada Unii Europejskiej nie działała z należytą starannością, gdyż przed przyjęciem zaskarżonej decyzji nie wzięła pod uwagę twierdzeń skarżącego ani przedstawionych przez niego dowodów, które świadczą na jego korzyść, a opierała się co do zasady na zwięzłym streszczeniu sporządzonym przez prokuraturę generalną Ukrainy i nie zażądała informacji uzupełniających o przebiegu dochodzenia na Ukrainie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa własności przysługującego skarżącemu

— skarżący twierdzi w tym względzie, że ograniczenia, które zostały na niego nałożone, są nieproporcjonalne i zbędne oraz naruszają gwarancje prawnomiędzynarodowej ochrony przysługującego mu prawa własności.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego zagwarantowanych mu przez Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

— skarżący twierdzi w tym względzie, że nałożenie na niego ograniczeń naruszyło jego prawo do rzetelnego procesu sądowego, do domniemania niewinności, prawo do obrony, a także do ochrony własności prywatnej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 71, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. 2020, L 71, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2020 r. – Zhejiang Hangtong Machinery Manufacture i Ningbo Hi-Tech Zone Tongcheng Auto Parts / Komisja

(Sprawa T-278/20)

(2020/C 222/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zhejiang Hangtong Machinery Manufacture Co. Ltd (Taizhou, Chiny), Ningbo Hi-Tech Zone Tongcheng Auto Parts Co. Ltd (Ningbo, Chiny) (przedstawiciele: K. Adamantopoulos i P. Billiet, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie w jakim dotyczy ono skarżących; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/353 z dnia 3 marca 2020 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz felg stalowych do użytkowania na drodze pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo, popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych oraz zastosowała błędne koło w rozumowaniu: 1) stwierdzając, że skarżące systematycznie nie współpracowały z Komisją i stosując w związku z tym art. 17 ust. 4 rozporządzenia podstawowego⁽²⁾; 2) uznając, że skarżące wniosły o ustalenie indywidualnego marginesu dumpingu zamiast uznania za producenta eksportującego objętego próbą zgodnie z art. 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego, naruszając w związku z tym również art. 6 rozporządzenia podstawowego; oraz 3) nakładając na skarżące w najwyższym stopniu sankcjonujące rezydualne cło antydumpingowe przeznaczone dla niewspółpracujących stron lub stron, które nie zgłosiły się, naruszając w związku z tym również art. 2, 3 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, dobrej administracji, niedyskryminacji oraz proporcjonalności.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo, popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych, naruszyła zasadę dobrej administracji, nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia oraz przedstawiła błędne i sprzeczne rozumowanie 1) stosując względem skarżących pojęcie „dostępnych faktów” oraz 2) nie uwzględniając: a) wartości normalnej skarżących i b) ich ceny eksportowej czy też alternatywnych metod ustalenia ceny eksportowej skarżących do celów obliczenia ich marginesu dumpingu wbrew art. 2 ust. 6 lit. a), art. 2 ust. 8, 10 i 11, art. 3, art. 6, art. 9 ust. 4 oraz art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego, a także wbrew art. 2, 3, 6.6 i 6.8 w związku z załącznikiem II pkt 3 porozumienia antydumpingowego WTO.